

"Det är livsfarligt! – Oxford dödar den gamla människan!"

02.03.013

PÅ HOUSE PARTY HOS OXFORDGRUPPEN I NORGE
Av adjunkten i Stockholms Storkyrkoförsamling pastor EVERT PALMER

»Om jag hade vetat vad jag gav mig in i, då hade jag aldrig rest. Men nu finns det ingen återvändo — Gud ske lov!»

»Deras tro är djärv men respektingivande, emedan man för en gångs skull möter icke bara ord utan förvandlade människor bakom orden och bakom människorna den Gud, för vilken intet är omöjligt.»

Vad är Oxford? Man svarar: en världsväckelse. Det säger inte mycket — inte ens om man tillägger att grupprörelsens förnämsta namn är Frank Buchman. Det är för övrigt icke möjligt att fånga denna väldiga, vitala rörelses innehåll i några satser. Man kan tala om guidance, sharing, team — internationellt vordna uttryck. Men man har därmed bara rört vid något av dess metod. Dess anda låter icke fånga sig. Bäst får man kanske grepp om grupprörelsen, om man är lycklig nog att få uppleva ett house party. Det är visserligen omöjligt att beskriva ett sådant. Så enastående och levande är intrycket av ett house party, att man knappt tror sina egna sinnens vittnesbörd. Man vill med gumman på menageriet inför giraffen säga: »Sådana djur finns inte». Det är väl därför den som för första gången kommer dit först blir kritisk och tvivlande. Därefter ovillig att ge sig. Och till sist, när han kommit till tro, fylld av en glädje, som hotar att spränga allt.

En av Englands förnämsta journalister, Beverley Nichols, vilkens artiklar i The Sunday Chronicle läsas av en oerhört stor läsekrets, säger efter sitt första deltagande i ett house party: »Oxford synes mig utan överdrift vara en av de viktigaste händelserna i våra dagars Europa».

Vad är då ett house party? Den som skriver dessa rader var med om ett sådant på en känd kurort i Norge, Modum Bad, den 15—19 maj i år. Låt oss söka få en inblick däri. Det skall kanske hjälpa oss till någon kunskap om grupprörelsen.

Omkring 400 personer hade samlats till detta house party. De voro samtliga människor, som sedan längre eller kortare tid aktivt deltog i grupparbete. Därför var detta house party på sätt och vis en mönstring av de ledande krafterna för ögonblic-

ket i Norge. Det var också som ett training house party.

Omkring 400 personer hade samlats till det. Lika många deltog på det andra house party, som hölls där den 20—27 maj. Man hade kunnat bli många fler. Cirka 3,000 ansökningar att få deltaga i något av dessa bägge möten förelågo. Man måste alltså gallra i det att platsen icke kunde taga mot fler än 400 åt gången. Denna oerhörda tillströmning från alla delar av Norge är resultatet av en rörelse, som i vårt västra grannland började hösten 1934 och som alltså där ännu icke är två år gammal. Och ändå visste var och en som for dit icke bara att det skulle innebära en kännbar ekonomisk uppoffring utan även att hans lugna liv var hotat. Ty grupprörelsen och ett house party i synnerhet är farligt, — livsfarligt för »den gamla människan». Det är typiskt att en svensk författarinna, som gjorde artikelförf. sällskap till detta house party, yttrade då vi åter stodo utanför Centralstationen i Stockholm en strålande majmorgon: »Om jag hade vetat vad jag gav mig in i, då hade jag aldrig rest. Men nu finns det ingen återvändo — Gud ske lov!»

I den stora dans- och samlingsalen på

Modum Bad sitta alltså omkring 400 män och kvinnor. De representera nästan alla stånd och yrken från kroppsarbetare upp till läkare, departementschefer, ingenjörer, industrimän, advokater och präster. Husmödrar och hembiträden från Oslo förena sig här under samma Andens ledning. Ingenjörer och arbetsledare bida i tystnad sida vid sida med sina arbetare från Norsk hydros fabriker i Rjukan. På estraden sitter ett lag av Oxfordfolk från skilda delar av världen: en lärarinna från Birma, en sydafrikanare, amerikanare, schweizare, danskar o. s. v. Alla åldrar finnas representerade i denna sal från ungdomen till höga ålderdomen. Påfallande är att mannaåldern är talrikast företrädd — män och kvinnor i sina bästa år. Endast barnen saknas. Men de äro med i lyckliga makars berättelser om huru de återfunnit sina pojkar och flickor, sedan far och mor överlätit sina liv till Gud. Enstämmigt betygas att man fått nya hem, sedan Oxford kom i deras väg. Det är det ständigt återkommande men alltid lika gripande vittnesbördet från yngre och äldre föräldrar.

Frågan är om någonstans på jorden en grupp människor kan uppletas med en så strålande och naturlig glädje som på ett

Grupp av mötesdeltagare på Modum Bad.

house party. Den objektive iakttagaren kan utan svårighet sätta sig ner och räkna vilka av dessa människor, som redan äro »förvandlade» bara genom att se på deras anleten. På den oinvidde verkar denna oförklarliga glädje irriterande. Ju intensivare han känner att dessa kristna äga något, som han själv är utanför, dess längre och dystrare bli hans anletsdrag. Men redan några timmar eller dagar senare har han själv fått ett nytt ansikte — såsom engelsmännen fullkomligt träffande uttrycker saken. Och han hör nu till mängden av överlyckliga, som ett tu tre brista ut i klingande oemotståndligt smittande skratt.

Vad har hänt? Ett under. En tung och bunden själ har fått frihet. En människa, som alltid kretsat kring sig själv utan att få tag på sig själv, har upptäckt sig själv. En »modern hedning», som tidigare ingenting fattat av religion, som föraktat de kristna och som sist av allt skulle kunnat tänka sig själv som en kristen, har funnit Gud. En gammal kristen, som tidigare sak-

nat frimodighet och övertygelse i sitt liv, lyser av glädje. En tvivlare, som förut nära nog berömt sig av sin skepsis, vittnar frejdigt om sin tro. De ha blivit — såsom Oxford uttrycker saken — förvandlade människor. Där stå de nu på estraden skeppsredaren, höjesterättsadvokaten, överingenjören, lärarinnan, husmodern, sjuksköterskan och berätta och bekänna med ett oförklarligt, för den oinvidde alltjämt lika irriterande leende vad Gud befriat dem från och vad som hindrade dem att komma till Gud.

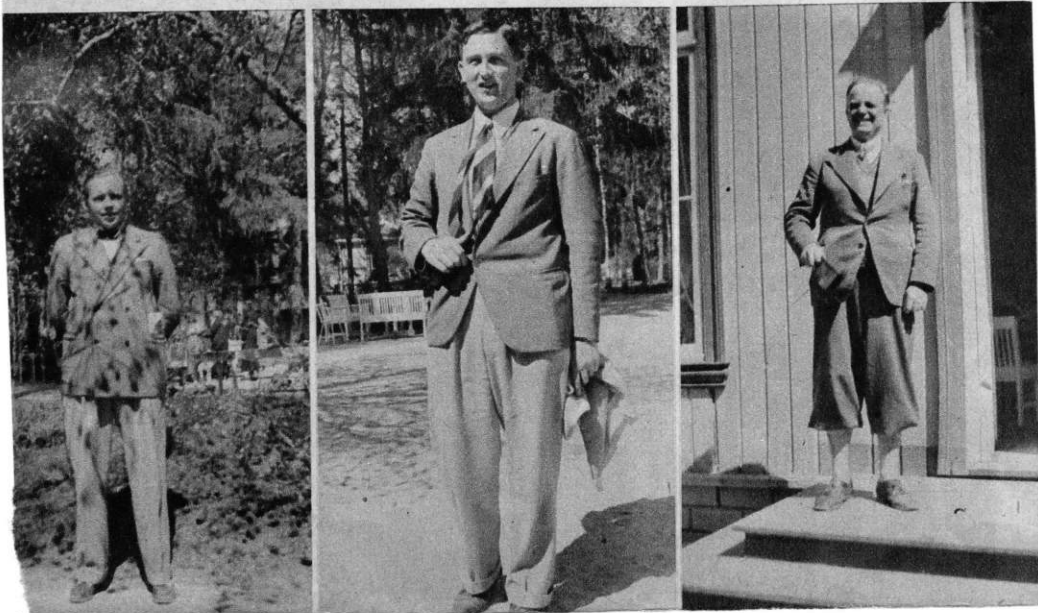
Men hur gick det till? Ja, vem förklarar Oxfordsgruppens mirakler? På sin höjd kan man ange det yttre händelseförloppet. Efter dagar av ovilja, oro, ångest tog man mod till sig och gick till någon i gruppen. Eller någon, som själv var förvandlad, fick i sin stilla stund av lyssnande till Gud om morgonen, en tydlig »ledning» till att han borde tala med den eller den vid house partyt. Det började kanske som ett samtal om kristendomen och svårigheterna att tro på Guds tillvaro, men det slutade med en till botten gående »sharing», d. ä. delgiv-

ning av sitt innersta, det plågsamma i det förflutna, av problem, som syntes olösliga, av synd. Då fann hon eller han till sin oerhörda överraskning att den som tog emot hans tunga bekännelse, hade haft alldeles samma synd att kämpa med men vunnit seger. För första gången i sitt liv som vuxen bad han. Allt annat blev honom med en gång plötsligen så oförklarligt likgiltigt vid sidan av detta enda att få äga gemenskap med Gud. Det blev en hjälplös och ofullkomlig bön, men hjärtat var med. Han överlät till Gud sitt liv, sin vilja, sin synd. Då tanken på framtiden och medmänniskorna dök upp, ville den som en vampyr suga allt mod och all kraft ur honom. Men han överlät även sin fruktan till Gud såsom den farligaste synden. För första gången förstod han den otroliga berättelsen om Herren och Simon Petrus på vattnet. Vad var han själv annat än i färd med att gå på vattnet? Dag för dag lyssnade han till vad Gud hade att säga honom i »den stilla stunden». Han levde icke längre sitt liv på måfå, efter omständigheterna, efter pliktmedvetande eller på känn. Han sökte att leva det på ledning från Gud. Han prövade denna ledning liksom hela sitt liv efter »de fyra absoluta»: absolut ärlighet, absolut renhet, absolut kärlek, absolut osjälviskhet. Han fann sig i färd med att omvandla sitt liv med Andens kraft liksom sin familj, sina affärer och sina umgängesvänner. Han hade blivit en aktiv kristen med en konstruktivt arbetande fantasi under Guds ledning.

En ung murare, en norsk jätte, berättar huru hans liv ännu för en månad sedan såg ut: »Jag trodde jag kunde leva som jag ville. Mitt enda intresse var att tjäna så grovt med pengar som möjligt. Gud var något fullständigt främmande för mig. Det lilla jag kände av bibeln var tillräckligt för att göra den till den mest onaturliga läsning i världen. Nu kan jag läsa Guds ord och

Forts. å sid. 36.

tala med mina överordnade.» Hans språk är obetalbart. Han står sida vid sida om en universitetsstudent. Han är god vän med en präst, som han kallar för du och vid förnamn, och som han ber hjälpa honom

Från vänster till höger:

Kvinnlig grupp av deltagare i Modum Bad,
sittande förf.

Författaren Ronald Fangen, den kanske mest kände
norske Oxford-mannen.

Indisk lärarinna från Birma och en ung engelsk
präst, tillhöriga internationella teamet.

Advokat Erling Wikborg — en av den norska
grupprörelsens märkesmän.

Mr Edward Goulding från det internationella tea-
met har på Frank Buchmans önskan sin uppmärk-
samhet riktad på Skandinavien.

Pastor Sten Bugge; ledaren av house partyt på
Modum Bad.

att finna Hebreerbrevet i Nya testamentet. Har han svikit sin klass? Nej, han är ingen överlöpare. Han bara vet, att de ha samma Gud och att ingen av dem kan leva sin dag utan att leva under denne samma Guds ledning.

Det är den 17:e maj — Norges nationaldag. Temat för denna dag är frihet. En advokat, som många gånger stått som politisk 17:de maj-talare på tribunen, berättar om den frihet, som Gud skänkt honom, en frihet som skall bäras ut till hela Norges folk genom förvandlade människor. Intet land kan vinna frihet utan att den enskilde blir fri genom att helt överlämna sig, sin synd och sin vilja till Gud. Flera tala om den revolution — ett inom grupprörelsen och på ett house party i synnerhet ofta förekommande uttryck — som Gud under Andens ledning är i färd med att utföra i alla stånd och klasser av det kära »fädrelandet». De vilja vara verklighetsmänniskor. De veta att människoviljan utan Gud uppdelar sig på individer och privatintressen, klasser och partier, truster och monopol, nationer och raser — intresse-motsatta och maktstridiga. Under Andens ledning och med Kristi kors skola de sammansvetsas till ett — i tjänande och kärlek. De veta att detta är den enda väg, varpå frihet kan vinnas. De känna sig som en armé på marsch mot en världsrevolution.

Deras tro är djärv men respektingivande, emedan man för en gångs skull möter icke bara ord utan förvandlade människor bakom orden och bakom människorna den Gud, för vilken intet är omöjligt.